

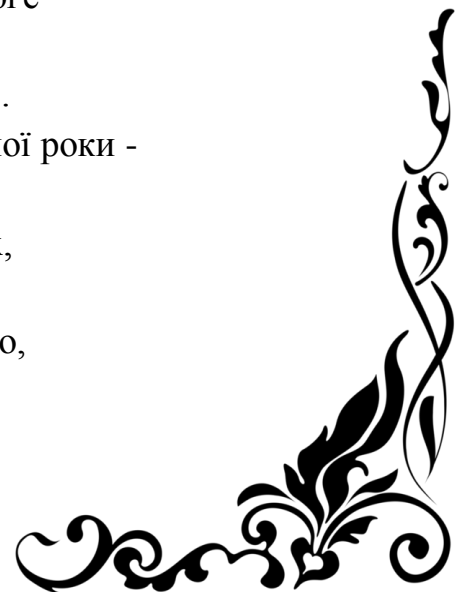

Не Шекспір

Нам не Шекспір диктує долю,
Хоч і трагічна в нас вона.
І серця стук стиска до болю -
Такі пекельні почуття.
Тебе побачу – серце крає,
Не від любові – співчуття.
В душі кохання вже немає
Померли, згасли почуття.
Нам не Шекспір диктує долю.
Ти не Ромео, й не Джульєтта я,
Ми різні, різні в нас і долі -
Ти не один, та не самотня я.

Літній вечір

Так солодко надвечір стало,
Так ніжно й п'яно на душі.
Тривога, біль... Все десь пропало,
Все зникло в темній вишині.
В саду дурманять вишні,
А прохолодний вітер все снує
Павутинкою між ніжних квітів,
Все щось він шукає... Чи знайде?
Соловейко обізветься, мов в тій пісні
І щось містичне і до болю дороге
Промайне в зеленім листі...
Щось прапрадавнє, щось моє...
Моє коріння, моє дитинство, мої роки -
Все народилося в отих садах,
І в цих піснях, степах широких,
У прабабусиних ясних очах.
Серденько стиснулось легенько,
Відчуло ночі аромат.
І хтось, обійнявши за плечі,
З душею тихо розмовляв...

Україна

Є на світі чудова країна,
Де народилися бабуся і дід,
Де в садах червона калина
Захищає від горя і бід.
Там казкові ліси зеленіють
під прозорим небом весни,
І рожеві троянди квітнуть.
Ви не бачили такої краси!
Соловейко в саду защебече,
Радість в серце моє завіта.
Знов на землю впаде тихий вечір
І всміхається на небі зоря.
Ніч сонлива блукає степом,
А Вкраїна, мов те дитя,
Бачить сни про далекі планети,
Про красиве й щасливе буття.
Сонце знову раненько встане,
Поцілує гори й поля –
Україна день зустрічає –
Найпрекрасніша в світі земля.
Я кохаю тебе, Україно!
Своє серце тобі віддаю.
Будь прекрасна, як морська перлина,
І вільна, мов птах у гаю!

